

mig om det tidligere her. Jeg antager, at Landstinget vil holde fast ved de en Gang af det vedtagne Bestemmelser.

§ 9, som handler om Hundegalskab, er der foretaget et Par mindre væsentlige Forandringer, de ere nærmest af redaktionel Natur. — Vi komme saa til § 10, hvor der er foretaget meget væsentlige Forandringer. Som det vil erindres, gaar Paragrafen ud paa at bestemme, hvilke Sygdomme der skulle henregnes til mildere smitsomme Sygdomme, og den har to Litra, A og B, og giver forskellige Bestemmelser med Hensyn til første Klasse og anden Klasse's Farlighed. Under anden Klasse, altsaa B, er, som Forslaget her foreligger, udgaaet „Tuberkeltæring (herunder ogsaa Kvægets Ivertuberkulose) hos Kvæg og Svin“. Dernæst er der kommet en Tilføining til under B, hvor der tidligere stod, at med Hensyn til disse Sygdomme gjøres det Cieren, eller den, som paa hans Begne fører Tilsyn med Dyrene, til Pligt at gjøre Anmeldelse for vedkommende Politimester, Sognefoged eller Dyrloge, naar nogen af de under A nævnte Sygdomme forelaa; der er nu tilføiet „for saavidt Sygdommen er ham bekjendt“. Det vil let ses, at saaledes som denne Bestemmelse er redigeret, kan det føre til, at Cieren til enhver Tid bliver fri for Anmeldelse. Bestemmelsen gaar jo ikke blot ud paa at fritage ham for Anmeldelsespligt, naar han ikke veed, at vedkommende Dyr har været sygt; nei, man siger, at han efter det tidligere Lovforslag ogsaa skulde kjende Sygdommens Art, og det kan man ikke forlange af den Raagjældende. Dernæst er der i det sidste Stykke kommen en Tilføining om, at der skal gives Cierens sunde Husdyr Udgang til hans egne Forder under fornøden Kontrol. Endvidere fandtes tidligere en Bestemmelse om, at det veterinære Sundhedsraads Betænkning „saa vidt muligt“ skulde indhentes, inden visse Forbud udstedes. Det er i Folkethinget forandret til, at Sundhedsraadets Betænkning ubetinget skal indhentes, inden et saadant Forbud udstedes, hvilket i mange Tilfælde under de givne Forhold vist vilde vise sig at være lidet heldigt.

Endelig vil det erindres, at da Lovforslaget blev vedtaget i Landstinget, var der med Hensyn til Tuberkeltæring en Bestemmelse, der gik ud paa, at „Dyr, der i kjendelig Grad lide af Tuberkeltæring, maa ikkun afhændes til Slagtning o. s. v.“ Der stete i Regjeringsforslaget nogen Omredaktion af dette Stykke, men forøvrigt var det uforandret; men dernæst blev der, da Forslaget blev fremlagt for Folkethinget i 1888, tilføiet to Bestemmelser i Regjeringsforslaget,

som ikke fandtes, da Forslaget blev vedtaget her i Thinget, og det var Bestemmelser af meget stor Betydning. Den ene Bestemmelse under b gik ud paa, at et Dyr, bestemt til Udførsel, der paa Afgangstedet af det veterinære Eftersyn fordres tilbageholdt som mistænkt for at være angrebet af Tuberkeltæring, kan, naar Cieren forlanger det, blive nedslaaet og obduceret, og forsaavidt som det da befindes, at Mistanken har været ugrundet, gives der ham fuld Erstatning af Statskassen for det lidte Tab. Denne Bestemmelse er kommen ind for at afværge, at Dyr, der ere angrebne af denne Sygdom, skulle kunne blive førte til Udlandet, hvilket man for enhver Pris bør forhindre; og for at gjøre Dyrslægetilshyet mindre betænkeligt ved at skride ind, har man indsat den Bestemmelse, at hvis Cieren ikke finder Mistanken begrundet, kan han fordrø det nedslaaet, og hvis den saa viser sig ugrundet, gaar det saaledes, som jeg har tilladt mig at nævne. Dette Forslag er vedtaget ligelydende med Folkethinget. Endvidere blev der under Regjeringens Forslag indsat en Bestemmelse om, at naar der for større eller mindre Kredse (en eller flere Kommuner) maatte dannes sig Foreninger af Creatureiere med det Formaal at modvirke Udbredelsen af Tuberkeltæring blandt Hornkvæg, og naar det i Vedtægterne fastsattes, at Medlemmerne paa bestemte Tider af Aaret skulde lade deres Dyr undersøge og eventuelt nedslaa paa Foreningens Bekostning, vilde der kunne gives frit Dyrslægetilshyn til saadanne Foreninger, dog høist 2 Gange om Aaret. Man fandt det forsværligt at indsette en saadan Bestemmelse til Fordel for saadanne Foreninger, naar de dannes til dette særlige Formaal. Skjønt man jo nok kunde sige, at det burde gjælde Alle, var der dog nogen særlig Grund til at hjælpe sige Foreninger, naar det ikke stete i større Omfang end her, og det kunde saa meget bedre gaa, som der i Lovforslagets § 12 fandtes en almindelig Bemyndigelse for Amtmanden til, naar han fandt Anledning dertil, at lade foretage Eftersyn af alle Husdyr af enhver Art i Amtet, og en saadan almindelig Bemyndigelse gjælder selvfølgelig ogsaa for Mestere. Denne Bestemmelse i Litra c er indstemt i Folkethinget, og man har i det Sted indsat en langt videregaaende Bestemmelse, nemlig at „Naar der maatte dannes sig Foreninger af Creatureiere eller Kvægavlss- og Meieriforeninger, der sætte sig som Formaal at modvirke Tuberkulosen blandt Hornkvæg, da skal der gives saadanne Foreninger Støtte derved, at Staten godtgjør Foreningerne, hvad de maatte have